

gang vi først kritiserede det, stod den højtæredede Minister op og paaviste ved Oplæsning af Rigsdagstidenden, hvilke fri Hænder han havde faaet af Finansudvalget, og han sagde: Er der sket noget urigtigt, er det Finansudvalgets Skyld. Jeg skal erkende, at Finansudvalget har sin Del af Skylden for, hvad der er sket. Ikke hele Finansudvalget. Der er ikke noget at sige til, at den højtæredede Ministers egne Meningsfæller gaa med til noget saadant, men jeg erkender, at mine Partifæller i Finansudvalget burde have været mere mistænksomme, naar det drejede sig om at give den højtæredede Justitsminister fri Hænder. De burde have sagt: Kan det gaa an, vi maa jo vide, hvem det er, vi vise denne udstrakte Tillid; kunne vi vente, at den vil blive benyttet saaledes, at Statskassen i alle Maader kan være vel tjent dermed?

Jeg har nævnt dette enkelte Tilfælde her, og det viser sig altsaa her, paa et af de mange Punkter, paa hvilke der i Efteraaret blev rettet Angreb paa den højtæredede Justitsminister, og hvor et af de mange Forhold er blevet undersøgt, idet Ministerens egne Meningsfæller ere gaaede med til at lade det undersøge, at den paa-gældende Ordfører sætter sit Navn under paa, at alle de Klager, der om dette Forhold ere fremførte, ere fuldt korrekte, og det til Trods for, at Justitsministeren sagde, at der intet som helst var at kritisere. Men dette er kun et eneste Omraade. Alle de andre ligge endnu uundersøgte.

Jeg har kun villet nævne dette, fordi jeg vil have, det skal forstaas, at det ikke er de smaa Vilkaarligheder, der ere begaaede med Materialer, men at det er Tilsetsættelsen af Hensynet til Egnens Haandværkere, det drejer sig om, og Maa-den, hvorpaa Justitsministeren bruger den Tillid, man viser ham, naar man en Gang imellem i Finansudvalget giver Tilslutning til de Ønsker, der fremkomme fra hans Side.

Zahle: Jeg maa bede det høje Ting undskylde, at jeg et Øjeblik var fraværende, da jeg før skulde have haft Ordét. Jeg blev kaldt ud til Telefonen, og jeg havde ikke tænkt mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) vilde slutte saa hurtigt.

Jeg skal tillade mig først at gøre en ganske kort Bemærkning angaaende et Ændringsforslag, som jeg ikke har kunnet tiltræde. Det er et Ændringsforslag, som

gaar ud paa at forhøje det Honorar, som Professor Lorentzen faar for at føre Tilsyn med Tuberkulosevæsenet. Forslaget gaar ud paa at forhøje hans Honorar fra 2,500 Kr. til 3,600 Kr. Det er paa ingen Maade for at vende mig mod Professor Lorentzen, at jeg ikke kan være med til denne Lønningsforhøjelse. Jeg har den Fornøjelse at kende Professor Lorentzen personlig og anser ham for at være en baade dygtig og elskværdig Mand. Jeg har altsaa intet som helst Ønske om at være imod ham, men har helt andre Grunde til min Stilling. Tuberkulosekommissionen ønskede i sin Tid, at der skulde oprettes et selvstændigt Embede, som skulde beklædes af en Tuberkuloseinspektør, og naar vi nu gaa til at forhøje Professor Lorentzens Honorar fra 2,500 til 3,600 Kr., komme vi saa højt op med dette Honorar, at man paa samme Betingelser kunde have en selvstændig Embedsmand. Nu er det efter min Mening en uheldig Ordning paa dette som paa andre Omraader, at den højtæredede Justitsminister i Stedet for at have selvstændige Embedsmænd har Folk, som ere hans Konsulenter, som han raadspørger, naar han vil, og retter sig efter, naar det passer ham, men som han lader være at raadspørge, naar han ikke har Lyst, og til hvis Mening, naar han spørger dem, han ikke behøver at tage noget som helst Hensyn, naar han ikke har Lyst dertil. Saa-danne Konsulenter have slet intet selvstændigt Initiativ, slet intet selvstændigt Ansvar. Dersom man derimod ansætter en Embedsmand, saa skal denne Embedsmand selv, paa eget Ansvar, varetage de Forretninger, som henhøre under hans Embedsvirksomhed. Og dette er bedre for Staten end at give den højtæredede Justitsminister en Konsulent. Det sidste er maaske behageligere for den højtæredede Justitsminister og giver ham en højere Myndighed og større Magtfulde, end han ellers vilde have. Men for Staten tror jeg, det er bedre, at de Penge, der gives ud til Lønninger, blive givne til Embedsmænd, der selvstændigt og paa eget Ansvar forestaa den Embedsvirksomhed, de skulle varetage, og som derfor ogsaa selv skulde have Initiativet paa det Omraade, det strækker sig ud over.

Jeg skal derefter tillade mig at vende mig til Skrivelsen fra den højtæredede Justitsminister af 17. Februar 1908, som findes under Nr. 89 i Bilag til Liste over Ændringsforslag, Tillæg B. Sp. 1733 fg. Denne Skrivelse er fremkommen paa den Maade, at jeg har tilladt mig at stille nogle Spørgsmaal til den højtæredede Justits-